

CRISTIN TERRILL

DISPARIȚIA
,
LUI
DANIEL
TATE

Traducere din limba engleză de
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

CORINT
BOOKS
—2018—

Prima întrebare pe care ți-o adresează toată lumea este: *Cum te cheamă?*

N-o să-ți dezvălui, pentru că nu vreau să te mint. Măcar o dată vreau să spun adevărul; fără nume false, ca alea pe care le foloseam când mă întrebau oamenii. Pe atunci, nu aveam de ales. Sunt mincinos din naștere și, oricum, până să înceapă totul, abia dacă îmi aduceam aminte de numele meu adevărat. Pe băiatul ăla l-am omorât și l-am îngropat într-un oraș din Saskatchewan, unde, cumva, zăpada devine cenușie de cum atinge pământul. Nu vorbesc în metafore, ca și cum am scăpat, pur și simplu, de numele și de trecutul lui, cu toate că am făcut-o și pe asta. Adică eu chiar l-am *omorât*.

Într-o noapte, m-am strecurat înapoi în oraș, ocolind zonele luminoase de sub felinarele stradale și evitând casele unde știam că latră câinii. Zăpada veche și fleșcăită îmi scârțâia sub picioare. În buzunarul hainei, am pipăit o legitimație lucioasă de baseball, care era îndoită și roasă pe la colțuri de la cât fusese de folosită. Nu era un act în toată regula, ci doar o fotografie a mea în echipament sportiv, cu numele scris în partea de jos, cu litere mari. Aveam șase ani în poză și deja îmi lipsea un dinte, scos de un pumn încleștat. Dar încă zâbeam.

Când am ajuns la casa mamei mele, am rămas în întuneric, ascunzându-mă după copaci, și am urmărit-o pe fereastră. Stătea ca de obicei pe scaun și schimba canalele la televizor. Tre-cuse un an de când nu o mai văzusem și presupun că m-am așteptat să simt... ceva. Dar nu am simțit. În inima mea, acolo unde ar fi trebuit să fie sentimentul, era doar golul cunoscut.

Am format numărul din memorie. Zăpada cădea și mi se lipea de gene, iar eu am alungat fulgii clipind, ca să o pot privi. După trei apeluri, s-a ridicat din scaun și s-a îndreptat spre telefonul vechi, montat pe perete.

— Alo? a spus ea, iar cuvântul a fost parțial înăbușit de o țigară.

— Doamna Smith? am zis eu.

Desigur, nu m-am exprimat chiar așa, de vreme ce nu mă cheamă „Smith”.

— Sunt ofițerul Green, de la Poliția Regală Călare.

— Da? a întrebat ea.

Nu o surprindea să fie sunată de un polițist.

— În legătură cu fiul dumneavoastră, am spus. Îmi pare rău să vă informez că a avut loc un accident.

I-am spus că am murit, lovit de o mașină în viteză, când am traversat o stradă acoperită de gheață. I-am urmărit reacția cu atenție. Nu s-a mișcat și nici nu a zis nimic multă vreme.

Apoi, a spus:

— Nu am niciun fiu.

A închis, s-a întors la scaunul ei și asta a fost tot. Am plecat și l-am lăsat în urmă pe băiatul care fusesem, mort și îngropat în zăpada cenușie, murdară.

Dar povestea asta nu începe aici – nu chiar. A început într-o altă noapte cu ninsoare, câțiva ani mai târziu, cu luminile poliției care scâldau lumea în roșu și albastru.

De frig, m-am lipit de unul dintre puținele telefoane cu fise care mai rămăseseră în partea de est a orașului Vancouver. Era prea frig ca să scoți nasul din casă. Am sunat la 911 și am numărat apelurile. După al șaptelea, cineva a răspuns.

— 911. Care este urgența dumneavoastră?

— Alo?

M-am străduit să vorbesc din gât, ca să pară o voce profundă și aspră.

— Soția mea și cu mine tocmai ne-am întâlnit cu un puști și... ei bine, ceva e în neregulă cu el. Pare dezorientat.

Am auzit-o pe centralistă cum se căznea să își înăbușe un căscat. Fie era plictisită, fie era nouă în schimbul de noapte.

— Câți ani are?

— Aș zice că cincisprezece sau șaisprezece, am răspuns.

Până atunci, învățasem cât de importantă era partea asta a escrocheriei și, din fericire, aveam un chip destul de copilăros, încât să-mi reușească.

— Cred că s-a rătăcit. Ar trebui să vină să-l ia cineva. E un ger...

Femeia mi-a cerut adresa și mi-a spus că va trimite o mașină. M-am așezat pe trotuar, într-o firidă adăpostită care, cândva, fusese ușa unei farmacii. Simțeam cimentul rece ca gheața prin blugi, dar nu aveam să mai rămân acolo multă vreme. Mi-am tras șapca de baseball pe frunte, mi-am ridicat gluga hanoracului și am așteptat.

Mașina echipajului a parcat cu sirena oprită, dar luminile intermitente proiectau raze roșii și albastre pe perdeaua dantelată de zăpadă. M-am făcut și mai mic în hanoracul meu și am plecat capul, ca să-mi ascund fața sub cozorocul șepcii.

— Bună! a spus cel mai tânăr dintre polițiști când a coborât din mașină.

Mi-a vorbit cu blândețe, dar a păstrat distanța. Abia ieșise de pe băncile academiei și încă era un pic sperios.

— Ești bine?

Mai puțin precaut, polițistul mai în vârstă s-a lăsat pe vine lângă mine.

— Hei, amice, cum te cheamă?

Nu i-am răspuns. Nici măcar nu mi-am ridicat privirea.

— Haide, sigur știi cine ești, a insistat polițistul, tachinându-mă pe un ton degajat. Toți știu cum îi cheamă.

Nu era adevărat.

— Bine, a spus când am continuat să păstrez tăcerea. Ce-ar fi să vii cu noi? Cred că ești pe jumătate înghețat.

A dat să mă apuce de braț, dar m-am retras violent. Nu era o reacție greu de simulat.

Polițistul și-a ridicat mâinile goale, în vreme ce partenerul său a făcut un gest rapid spre tocul de la brâu.

— Hei, hei, e în ordine, a spus el și s-a uitat în spate la partenerul lui, care era pregătit să înhațe arma, în cazul în care m-aș fi dovedit violent. Isuse, Pearson! Ce-ar fi să te relaxezi? Fiule, te asigur că nu o să-ți facem rău!

Încet, încet, m-am lăsat convins să mă ridic de pe trotuar și să intru în mașina de patrulă. În drum spre secția de poliție, au încercat să mă antreneze în conversație, dar eu mi-am ținut capul plecat și gura închisă. Înainte, vorbeam; le spuneam vreo poveste sentimentală, dar am învățat că, dacă taci, ești mai puternic.

Până să-și dea seama ce să facă cu mine, m-au împins într-o sală de așteptare, cu un sandwich de la un automat și o cană cu ciocolată caldă. Aș fi preferat să nu fi implicat autoritățile – era mai riscant așa –, dar adăpostul Convenant era plin și era frig. Tipii ăștia erau cea mai bună șansă a mea de a face rost de un

pat. Le-a luat aproximativ o oră să se întoarcă însoțiți de o femeie mărunțică albă în blugi și cu părul prins într-o coadă de cal dezordonată. În acest răstimp, mă mutasem în colțul camerei, pe covorul subțire, cu genunchii strânși la piept. Ea s-a lăsat pe vine până la nivelul ochilor mei, dar destul de departe, deci era evident că făcea asta de ceva vreme. Cu vocea cu care par să se nască oamenii care lucrează cu animale sălbatice sau cu copii cu probleme, mi-a spus că o cheamă Alicia. Lucra la un centru de asistență susținut de stat și voia să mă ducă acolo, ca să pot să dorm.

— Măine-dimineață o să vedem cum stau lucrurile, a spus ea.

Polițiștii m-au pasat femeii de parcă aș fi fost un bagaj pierdut. Alicia a stat cu mine pe bancheta din spate a mașinii de patrulă cu care un polițist ne-a dus la Short Term 8. Când am ajuns acolo, colegul Aliciei, Martin, un negru vânjos, cu cel mai larg și mai strălucitor zâmbet pe care îl văzusem vreodată, m-a preluat. Omul m-a condus într-o baie și a așteptat afară cât Alicia mi-a adus niște haine de schimb. Mi-am spălat murdăria de pe față, m-am încruntat la tullele blonde care-mi apăreau din nou de-a lungul maxilarului și m-am uitat prin dulăpioare, ca să văd ce era înăuntru. Am găsit un tub de pastă de dinți pe jumătate plin și, cu un deget, mi-am frecat dantura. Martin a bătut la ușă și mi-a dat un tricou și o pereche de pantaloni de trening care miroseau a naftalină și a detergent de rufe. După ce m-am schimbat, m-a condus într-o cameră în care doi băieți dormeau deja și mi-a făcut semn spre patul liber.

— Ai nevoie de ceva? m-a întrebat el.

Am observat cum își aduna umerii, încercând să pară mai mic. Era copilul ăla pe care toți îl credeau un bătaș din cauza staturii impresionante, dar care nu ar fi omorât nici măcar o muscă. Înțelegeam de ce ajunsese să lucreze aici.

Am scuturat din cap și m-am urcat în pat. Pentru că fuseseră spălate de mii de ori, cearșafurile erau subțiri, dar reci și moi. Era mult mai bine decât să dorm pe trotuar sau în cine știe ce adăpost de rahat pentru adulți și, câtă vreme îmi țineam gura, probabil că puteam să mai rămân câteva săptămâni.

Am deschis ochii. Visam un spațiu mic și întunecat, când, deodată, am simțit cum cineva stătea deasupra mea și mă atingea. Înainte ca privirea să mi limpezească suficient, încât să văd cine era, am îndepărtat brațul străin cu o lovitură și m-am smucit până m-am lovit cu spatele de perete.

— Omule, îmi pare rău!

Un băiat negru și slăbănog stătea lângă patul meu, masându-și brațul. Cu nodul degetului, și-a împins ochelarii mai sus pe nas.

— Voiam să-ți spun că micul dejun este gata.

M-am simțit prost – după cât de tare mă durea mâna, îmi dădeam seama că îl loviseam cu putere –, dar nu am putut să-mi cer scuze. Și, oricum, nu ar fi trebuit să mă atingă în timp ce dormeam.

— Hei, cum te cheamă, omule? a întrebat celălalt puști din cameră.

Era ras pe cap și, pe partea laterală a gâtului, avea un tatuaj care părea să fi fost făcut de un amator, cu un ac de siguranță și cerneală, la școala de corecție. M-a privit atent în încercarea de a-și da seama ce vârstă aveam. I-am susținut calm privirea.

— Ești surd sau ce ai? a întrebat el.

— Hei, băieți!

Alicia a apărut în pragul ușii cu hainele mele, curate și împăturite.

— Duceți-vă în sala de mese, bine? Martin a făcut clătite.

Amândoi băieții mi-au aruncat priviri neîncrezătoare înainte să iasă din cameră. Alicia a închis ușa în urma lor și

s-a așezat pe patul cel mai apropiat de mine, împreunându-și degetele în față.

— Bună! a spus ea. Cum te simți în dimineața asta?

Am ridicat din umeri.

— Ești pregătit să vorbești?

Am clătinat din cap că nu.

— Este în regulă, nu trebuie să o faci, a acceptat ea. Dar poți măcar să-mi spui cum te cheamă? Avem mulți băieți pe aici, așa că nu prea merge să-ți zic „hei, tu”.

Drept răspuns, am înghițit și m-am uitat la cuvertură, frământând-o între degete.

— Bine, nu e nicio problemă, a zis ea, dar trebuie să-ți spunem într-un fel. Te-am luat de la secția de poliție Collingwood, deci, ce-ar fi să-ți spunem Collin? Este un nume destul de frumos.

Am ridicat din nou din umeri.

— În regulă, o să-l iau drept un „da”.

Mi-a zâmbit și a vrut să-mi pună o mână pe umăr, dar a fost suficient de înțeleaptă să se răzgândească. În schimb, mi-a dat hainele.

— Îmbracă-te și apoi o să mergem să luăm micul dejun! O să-i cunoști pe ceilalți băieți.

Alicia a așteptat afară cât m-am îmbrăcat cu blugii mei vechi, tricoul și hanoracul, apoi m-a condus către sala din mese, în celălalt capăt al clădirii. Camera era plină de băieți și de zgomote. Peste tot se simțea căldura numeroaselor trupuri înghesuite într-un spațiu minuscul. Am simțit că Alicia mă urmărea, așteptând să vadă dacă o să cedez nervos. Probabil că ar fi trebuit să mă prefac în continuare traumatizat, să mă ascund în baie și să refuz să ies, dar, la naiba, îmi era foame.

Alicia a luat loc, iar eu m-am așezat pe scaunul liber de alături. Femeia mi-a dat un platou cu clătite și mi-am luat

trei cu furculița, în timp ce simțeam privirile celorlalți ațintite asupra mea.

— Băieți, el este Collin, a făcut prezentările Alicia. O să stea la noi o vreme. Este cam retras, așa că să nu-l necăjiți, bine?

Ceilalți băieți, aproximativ doisprezece, au reacționat în moduri diferite. Unii m-au salutat, unii au mormăit, iar câțiva nu au răspuns deloc. După aceea, toți s-au întors la clătitele lor și cam de atât a fost nevoie ca să devin unul dintre ei.

După a treia zi la Short Term 8 în care am refuzat să vorbesc – să spun personalului sau poliției cine eram sau de unde veneam, ca să mă poată trimite înapoi, m-au dus la un psiholog de-al guvernului. M-am străduit din răspuțeri pentru această întâlnire. Cu o seară înainte, mi-am ros unghiile până mi-au sângerat, pentru că știam că o să observe. M-am ghemuit pe scaun când mi-a vorbit și m-am legănat ușurel înainte și înapoi când a început să insiste. Ea le-a spus să-mi acorde timp, lămurindu-i că o să vorbesc atunci când o să fiu pregătit.

Așa cum mă așteptam să o facă.

Mă gândeam că asta îmi prelungise șederea cu cel puțin o săptămână.

— Jason! Tucker! a strigat Martin de pe hol.

Așa eram treziți în majoritatea dimineților. Singurul lucru pe care-l aveau în comun cei doi colegi de cameră era că urau să se dea jos din pat devreme.

— Am spus să vă treziți!

Jason a suspinat, iar Tucker s-a rostogolit, trăgându-și perna peste cap.

— Și Collin? a întrebat Jason.

S-a ridicat în șezut și a pipăit noptiera, după ochelari.

— El nu trebuie să se trezească acum?

— Nu!

— Nu-i corect!

— Știu. Viața e nasoală.

Martin a apărut în pragul ușii deschise, cu un pistol cu apă.

— Acum, treziți-vă! a zis el și i-a împroșcat pe amândoi băieții.

Tucker i-a spus să se ducă dracului, iar Jason a protestat, bolborosind că era deja treaz.

— Nu mă faceți să aduc furtunul, a amenințat Martin. În cinci minute, să fiți în sala de mese. Collin, coboară când ești gata!

— Ce naiba-l face să fie atât de special? a vrut Tucker să știe, dar Martin plecase deja.

Am zâmbit, m-am întors pe partea cealaltă și m-am culcat.

Îmi plăcea la Short Term 8. Mâncam de trei ori pe zi, aveam un pat, iar gălăgia celorlalți paisprezece băieți era suficientă cât să înece vocile din mintea mea. În afară de Jason, un puști prietenos care-mi aducea biscuiți Oreo de fiecare dată când dădea iama prin cămară, pe la spatele angajaților, și Tucker, care era un cretin, ceilalți băieți mă ignorau. Dacă nu vorbești destul de mult timp, în cele din urmă, oamenii nu te mai consideră un ciudat, ci o piesă de mobilier, lucru care-mi convenea de minune. Îmi plăcea să mă integrez în haosul pe care-l creau până dispăream. Uneori, când ceilalți îi lăsau în pace, Alicia sau unul dintre angajații din timpul zilei își amintea că exist și mă lua deoparte ca să-mi spună o vorbă bună și să mă aline cu o mână pe umăr. Asta era tot ce-mi trebuia.

Știam însă că lucrurile nu aveau cum să mai rămână mult timp așa.

Polițiștii au fost primii care și-au pierdut răbdarea. Voiau să închidă dosarul despre copilul pe care îl găsiseră în zăpadă și să treacă mai departe, așa că au trimis câțiva detectivi să stea de vorbă cu mine. Directorul de zi, Diane, tocmai sosise ca să o înlocuiască în tură pe Alicia și a preluat sarcina de a merge

cu băieții afară, în vreme ce Alicia a rămas lângă mine, pe hol. Detectivii din fața noastră și-au scos carnețele și pixurile, iar eu mi-am plecat capul și m-am uitat la podea. Unul dintre ei – cel mai masiv, al cărui păr tuns foarte scurt sugera că nu uitase armata, nici după ani buni în care-și reluase viața de civil – mă cerceta cu atenție din momentul în care sosiseră, iar mie nu-mi plăcea asta.

— Fiule, trebuie să ne spui cum te cheamă, a zis în cele din urmă cel mai firav, după o perioadă de așteptare acceptabilă.

Am început să mă legăn înaintea și înapoi pe scaun și mi-am mușcat unghia de la degetul mare. Probabil era prea târziu pentru ca schemele mele să mai aibă vreun efect, dar nu strica să încerc.

— Ai fugit? a întrebat detectivul mai firav. Ai fost rănit?

Nu am spus nimic, iar Alicia și-a pus mâna pe genunchiul meu, în semn de încurajare.

— Putem să te protejăm, a continuat el, dar trebuie să știm cine ești.

— Alicia!

Detectivul masiv a vorbit pentru prima dată.

— Dacă băiatul ăsta chiar este atât de traumatizat, încât nu poate să răspundă la o simplă întrebare, nu cred că se cade să rămână aici. Ar trebui trimis la secția șaisprezece.

Secția șaisprezece. Toți copiii care stau în cămine sau pe străzi știu ce este asta: un spital de psihiatrie.

— Haide, Frank! a zis Alicia. Doctorul Nazadi a spus că, pur și simplu, are nevoie de ceva timp.

Detectivul s-a întors spre mine.

— Fiule, trebuie să știm cine ești. Vreau să-mi spui cum te cheamă și de unde ești; dacă nu, va trebui să-ți luăm amprentele, să-ți facem o fotografie și să aflăm noi.

— Nu este necesar, Frank, a spus Alicia.

— Nu este? a întrebat el. Nu sunt o sută de alți copii cărora le-ar prinde bine patul ăla?

Alicia s-a uitat la mine cu coada ochiului, iar în privirea detectivului am citit o strălucire neînduplecată.

Se terminase.

În noaptea aia, am așteptat ca liniștea și întunericul să se lase peste Short Term 8 înainte să mă dau jos din pat. O dusesem bine aici, dar era capăt de linie. În niciun caz n-aveam de gând să mă las internat într-un spital de psihiatrie sau să le permit polițiștilor să-mi introducă amprente în sistem. Patul în care dormeam nu merita să-mi asum riscul ăsta.

M-am îmbrăcat cu cele mai călduroase haine, inclusiv cu haina decentă de iarnă de care-mi făcuse rost Martin, și mi-am pus în rucsac tot ce mai aveam. Pentru o secundă, m-am uitat la Jason. Am presupus că o să-mi fie dor de el, mă rog, cât putea să-mi fie mie dor de cineva. Nu m-am deranjat să mă uit la Tucker.

M-am strecurat prin clădirea liniștită în șosete, cu bocancii în mână. Martin și Alicia erau de serviciu la ora aceea din noapte, dar erau previzibili. Cu siguranță, Martin se afla în camera comună, urmărind cine știe ce emisiune sportivă de la televizor, cu volumul dat la minimum, iar Alicia, la calculatorul din birou. De fapt, erau în centru doar ca să se asigure că nimeni nu murea sau incendia clădirea.

Am traversat sala de mese și, când am trecut pe lângă locul unde stăteam de obicei, am atins cu degetele masa de lemn. Am aruncat o privire pe după ușă, ca să văd biroul de la intrare. Așa cum bănuisem, Alicia era acolo, punându-se la curent cu bârfele despre celebrități care circulau pe internet. Ca să ajung la ușa de la intrare, trebuia să trec pe lângă birou, dar pereții încăperii erau vitrați.

M-am gândit să încerc să mă furișez pe lângă ea. Dacă m-aș fi ghemuit suficient de mult, aș fi putut să trec pe sub geamuri, însă asta nu m-ar fi ajutat să ies neobservat pe ușa deschisă. Poate doar dacă Alicia era într-o comă ușoară, indusă de clanul Kardashian. Aș fi putut să folosesc ieșirea de urgență, dar aș fi declanșat alarma și ideea era să ies fără să-mi observe cineva dispariția înainte să se facă dimineață. Orice lucru care ar fi putut să-i trezească pe Jason și pe Tucker sau să-i determine pe Alicia și Martin să verifice paturile era prea riscant.

În cele din urmă, am ales calea cea mai ușoară: să aștept. Aveam senzația că mi se mișcau niște furnici pe sub piele stând acolo, dar aveam toată noaptea la dispoziție. Important era să dispar, pur și simplu.

M-am așezat în spatele ușii sălii de mese. Nici Martin, nici Alicia nu aveau vreun motiv să vină aici și, dacă deschideam un pic ușa, puteam să o văd pe Alicia în birou. În cele din urmă, avea să se ducă la baie sau în bucătărie, să-și mai ia o Coca-Cola dietetică. Trebuia doar să am răbdare.

Nu sunt sigur cât am așteptat. Poate o oră. Într-un final, Alicia s-a ridicat de pe scaun. Am urmărit-o mergând pe hol spre toaleta personalului, apoi m-am ridicat și eu și mi-am luat bocancii. Probabil că aveam la dispoziție aproximativ un minut ca să mă fac nevăzut. Am scos capul pe hol și m-am uitat în stânga și în dreapta. Alicia dispăruse, iar strălucirea din camera comună, aflată în direcția opusă, îmi dădea de înțeles că, aproape sigur, Martin era în fața televizorului. Am făcut un pas pe hol. Piciorul stâng îmi amorțise din cauză că-l ținusem sub mine și am simțit niște furnicături dureroase când m-am furișat spre intrarea din față. Lângă ușă era un panou de alarmă. Am început să formez codul, așa cum o văzusem făcând pe Alicia în prima noapte în care mă aduseseră aici.

Am auzit sunetul distant al apei trase în toaletă. Degetul mi-a alunecat și am apăsat butonul greșit. Lumina de pe panou a pâlpâit roșu.

— La naiba, am șoptit și am introdus repede codul corect.

Lumina s-a făcut verde, iar eu am auzit o ușă deschizându-se. Am împins brusc ușa și m-am strecurat, închizând-o aproape de tot în urma mea. Cât am stat afară, cu urechile ciulite, am încercat să respir mai lent. Oare Alicia ajunsese acolo la timp să zărească ușa închizându-se după mine? Oare vedea micul spațiu pe care-l lăsasem ca să nu se audă zgomotul zăvorului când s-ar fi închis ușa? Am așteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. Liniștea încă domnea în Short Term 8.

M-am încălțat cu bocancii. După aceea, am închis ușurel ușa milimetru cu milimetru, zgomotul zăvorului fiind prea slab ca să se audă. Nu se întâmplase nimic. Eram afară.

Mi-am tras fermoarul de la noua haină și m-am îndreptat spre stația de autobuz. Nu aveam decât puținii bani pe care-i primisem pe sub mână îndeplinind niște sarcini ciudate în primele mele zile în Vancouver, dar îmi erau de ajuns să-mi cumpăr un bilet și să plec de aici. Strivind sub tălpi sarea de pe trotuar, am ajuns curând în centrul orașului, unde erau destui oameni printre care să mă amestec, și mi s-a părut că eram în siguranță dacă-mi dădeam jos gluga. Am încercat să-mi aduc aminte de cât timp făceam asta, de cât timp mă mutam dintr-un oraș în altul și reușeam să obțin un loc în centrele de îngrijire pentru adolescenți pretinzând că sunt mai tânăr. Plecasem de acasă de la șaisprezece ani. La ceva timp după aceea, mă implicasem într-un jaf care a decurs foarte, foarte prost și, dintr-un tip care se ascundea pentru o vreme, m-am transformat într-un fugar. Pericolul de a fi prins trecuse, dar, odată ce începi să fugi, este greu să te oprești, așa că nu am rămas niciodată prea mult

într-un loc anume. Nu știam exact de câtă vreme făceam asta, dar trăisem atât de multe vieți, încât îmi era greu să țin socoteala.

Am ajuns în stația de autobuz, unde și la miezul nopții ardeau niște neoeane fluorescente care învăluiau locul într-o strălucire palidă și gălbuie, și m-am dus la ghișeul unde se vindeau bilete.

— Cât...

Mi-am dres vocea. Nu mai vorbisem de zile întregi.

— Care este cel mai ieftin bilet de autobuz pe care-l aveți?

Casiera a ridicat o sprânceană perfect desenată la mine.

— Nu-ți pasă unde mergi?

— Nu!

Femeia mi-a enumerat câteva opțiuni, iar eu am ales biletul de 82 de dolari pentru autobuzul care pleca spre Calgary în mai puțin de o oră. După ce mi-a dat restul, mi-au mai rămas suficienți bani cât să-mi cumpăr o brioadă și o cafea acum și un sandwich mai târziu, pe drum.

Stăteam la rând la restaurantul McDonald's din stație când l-am văzut pe Martin. Era și greu să nu o faci, de vreme ce era cu un cap mai înalt decât majoritatea celor din jur.

Nu mai simțeam multe, dar încă simțeam frica. Toate animalele simt frica. De fapt, era o schimbare plăcută față de nimicul obișnuit. Mi-am plecat capul, am ieșit din rând și am început să merg încet în direcția opusă lui Martin. În toiul nopții, nu erau destui oameni ca să mă pierd în mulțime, așa că trebuia să am grijă și să nu fac nimic care să-i atragă atenția. M-am îndreptat spre toaleta bărbaților pe care o ochisem mai devreme. Avea să o verifice, dar poate nu m-ar fi găsit dacă m-aș fi ascuns într-o cabină.

De unde știa că dispărașem? Poate că Jason și Tucker se treziseră și anunțaseră că lipseam.

Un polițist cu o stație de emisie-recepție s-a îndreptat spre toaletă în același timp cu mine. El a intrat, iar eu mi-am schimbat direcția, trăgându-mi gluga peste cap. În schimb, m-am plimbat tacticos spre o ieșire. Aveam de gând să-mi petrec după colț minutele de dinaintea plecării autobuzului meu și apoi să mă strecur înăuntru.

— Collin! a strigat o voce.

Am fugit.

— Hei, Collin!

Persoana din spatele meu se mișca repede. M-am grăbit spre ieșire tocmai când o femeie cu un geamantan imens ieșea pe ușa spre care mă îndreptam. Asta m-a încetinit doar câteva secunde, dar a fost suficient. Martin m-a ajuns din urmă, însoțit de un polițist săritor. Am căzut imediat la pământ și mi-am acoperit capul cu brațele, lipindu-mi fața de genunchi. Când nu știi ce să faci, pretinde că ești un copil traumatizat.

— Este în regulă, omule, a spus Martin și a îngenuncheat lângă mine, atingându-mi atent spatele cu o mână. Știu că ești speriat, dar totul o să fie bine. Haide, să mergem acasă!

M-am întors cu Martin la Short Term 8, iar Alicia m-a îmbrățișat de îndată de ce am intrat. M-au dus înapoi în camera mea. Jason și Tucker erau amândoi treji și m-am întrebat care dintre ei mă pârase. Pariam – nu că mi-ar mai fi rămas mulți bani – că Jason. Tucker era un cretin și nu i-ar fi păsat dacă aș fi murit într-un șanț, pe undeva. Puștiul și-a dat ochii peste cap la mine și s-a întors în pat pe partea cealaltă când am intrat, în vreme ce Jason mi-a oferit un Snickers mini din rezerva de dulciuri pe care o ascundea în dulap. Eram supărat pe el, dar îmi era și foame, așa că l-am luat.

Am mușcat batonul în drum spre baia din capătul holului. Am auzit niște voci slabe dinspre bucătărie și m-am apropiat. Probabil că vorbeau despre mine, așa că voiam să știu ce spuneau.

Bucătăria avea uși batante duble și mi-am lipit ochiul de spațiul dintre ele. Alicia făcea ceai.

— Cred că polițiștii l-au speriat groaznic, spunea ea în timp ce turna un pic de lapte în două căni, una pentru ea și una pentru Martin. Să-l amenințe așa că-l trimit la secție! Dacă a înțeles ce vor să spună, nu-i de mirare că a fugit.

— Da, dar acum îl vor lua cu siguranță, a spus Martin.

Alicia a oftat.

— Bietul puști!

Nu aveam de gând să merg la niciun nenorocit de spital de psihiatrie.

Să fiu închis. Cu pereții și întunericul apropiindu-se de mine și sufocându-mă. Cu aerul stătut din cauza respirației mele...

Nu, nu din nou.

Aș fi făcut tot ce era necesar să împiedic asta, indiferent ce își doreau ei.

— Trebuie să vă spun ceva, am zis în dimineața următoare.

Furculițele au lovit farfuriile și liniștea s-a lăsat peste masă, ca într-un film.

Alicia a fost prima care și-a revenit.

— Sigur, Collin! Hai să mergem în birou și o să...

— Numele meu este Daniel, am întrerupt-o. Daniel Tate.

Daniel Tate nu însemna nimic pentru Alicia. Ea nu crescuse în California de Sud, unde numele meu ajunsese pe primele pagini ale ziarelor.

Daniel Tate, fiul moștenitoareii imperiului ambalajelor alimentare. Daniel Tate, prințul american. Daniel Tate, băiatul care a dispărut.

M-ai crezut când am spus că sunt un fugar fără nume din sălbăticia canadiană? Nu ar fi trebuit! Doar ți-am *zis* că sunt un mincinos. Băiatul ăla era doar una dintre multele mele născociri. L-am inventat pentru că era suficient de dur, încât să supraviețuiască atunci când eu nu eram și pentru că până și viața lui îngrozitoare era mai bună decât adevărul.

Era însorit în ziua în care s-a întâmplat. Mergeam pe lângă bicicletă pentru că-mi căzuse lanțul și nu știam cum să îl repar. O duceam acasă la tata, pentru că el știa. Tata știa de toate.

O furgonetă albă a apărut de după colț și a tras lângă mine. Eram prea naiv să fiu speriat. Portiera s-a deschis prin alunecare și niște mâini au ieșit din umbră. Unele m-au apucat și m-au tras în întuneric, înăbușindu-mi țipetele. Altele mi-au ridicat bicicleta, ștergând astfel orice urmă a existenței mele. Asta a fost tot. Am dispărut în zece secunde, fără să observe nimeni. Cineva poate să fie răpit atât de repede și pe nevăzute, chiar și de pe o stradă însorită dintr-un cartier sigur.

Ei au încercat să mă facă să uit cine sunt și, multă vreme, au reușit. Mi-am imaginat zeci de vieți diferite când m-au mutat dintr-o cameră întunecată în alta, când m-au pasat de la un străin la altul. Când mă durea, închideam ochii și deveneam altcineva. Eram un supererou, prins de rivalul său malefic. Un rege care se ascundea. Un nelegiuit dintr-un orașel înzăpezit, care fugea de polițiști. Oricine altcineva în afară de Daniel Tate.

— Am fugit, i-am spus Aliciei. Într-o zi, au lăsat din întâmplare ușa deschisă și am fugit. Nu știam unde și nici în ce an sunt.

Ochii Aliciei erau plini de lacrimi, dar ea nu le-a lăsat să curgă.

— De ce nu ai spus nimănui?

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu mi le amintesc. Multă vreme nici nu am știut cine sunt. Și...

— Și ce? a insistat ea cu blândețe.

— Sunt puternici, am spus și mi-am încleștat pumnii în poală. Mai puternici decât poliția. Dacă mă găsesc, o să mă ia înapoi.

Mi-a acoperit mâna cu a ei.

— Nu o să se întâmple așa ceva, a spus ea cu încrederea oarbă a cuiva care nu știe cu cine are de-a face.

— Nu înțelegi! Nu știi cine sunt oamenii ăștia, pe cine *cu-nosc*. Dacă sunt în vreun spital de-al guvernului sau în vreo clinică de psihiatrie, o să mă găsească. O să mă scoată și o să dispar din nou și... n-o să mai am ocazia să scap a doua oară.

— Nimeni nu te duce nicăieri, a spus ea cu înverșunare. O să mergem la poliție...

— Nu! am izbucnit. Nu poți să le spui cine sunt!

— Trebuie, a insistat Alicia, dar atunci o să fii în siguranță. Daniel, o să reușești să ajungi acasă.

Alicia m-a dus înapoi la secția de poliție Collingwood și, curând, intram în biroul detectivului Barson, cel care amenințase să mă interneze. Acesta a împins într-o parte un sandvici mâncat pe jumătate și ne-a întrebat cu ce ne putea fi de ajutor.

I-am spus că eram Daniel Tate și că fusesem răpit din Hidden Hills, California, în urmă cu șase ani. M-a privit bulversat, dar nu puteam să-l învinovățesc. Știam că suna nebunește.

— Cum spuneai că te numești? m-a întrebat când și-a deschis calculatorul.

— Daniel Tate.

Mi-a introdus numele într-un motor de căutare, iar primul rezultat a fost Centrul pentru Copii Dispăruți și Abuzați. Barson a accesat linkul și a apărut un poster cu informațiile pe care tocmai i le dădusem. Cu numele meu, vârsta și locul din care dispărașeam. Alături, era o fotografie. Păr de un blond murdar, cu câteva nuanțe mai deschis decât al meu, ochi căprui, pistrii pe nas și o bărbie ascuțită. Barson s-a uitat când la mine, când la imagine.

— Ești sigur că ăsta ești tu? m-a întrebat. Ai spus că nu-ți aduci aminte prea multe.

— Îmi aduc aminte cine sunt.

Ticălosule, am adăugat în sinea mea.

— Nu prea seamănă cu tine.

— Haide, Frank! a zis Alicia. Are zece ani în fotografia aia. Știi cât de mult se schimbă copiii între zece și șaisprezece ani!

Barson s-a gândit la asta, iar ridurile de expresie de pe chip au părut să i se adâncească.

— De ce nu ai recunoscut până acum?

Brusc, Alicia și-a pierdut orice urmă de răbdare și și-a aruncat mâinile în aer.

— Băiatul a fost închis și traumatizat! E un miracol că reușește să recunoască acum!

— Stai un pic, Alicia! Întrebările astea nu sunt absurde...

Barson s-a mai uitat atent la mine un minut sau cam așa ceva, apoi a înclinat monitorul calculatorului astfel încât să nu-l pot vedea.

— Când te-ai născut?

Înainte ochilor mi-a apărut imaginea unui tort albastru și a unui mănunchi de baloane metalizate strălucind în soare.

— În noiembrie. Pe 16.

— În ce an?

— 2000.

Barson, cu maxilarul încleștat, s-a ridicat.

— Așteptați un minut aici! a spus și a ieșit din birou.

M-am întors către Alicia.

— Nu mă crede.

Vocea îmi tremura.

— Te va crede, a căutat ea să mă liniștească. Sunt prea multe informații la care trebuie să se gândească.

Minutul s-a transformat în două și, apoi, în zece. Barson și-a vârât din nou capul în birou.

— Ți aduci aminte adresa la care locuiești? m-a întrebat el. Numărul de telefon?

Am scuturat din cap.

— Îmi... îmi aduc aminte că am locuit în Hidden Hills.

— Dar nu și strada?

Alicia mi-a pus o mână pe umăr.

— Nu te îngrijora, Daniel! Nimeni nu se așteaptă să îți amintești așa ceva după atâta timp și după toate prin câte ai trecut.

Barson a mormăit și a dispărut din nou. După o oră, încă nu se întorsese. Unul dintre polițiști ne-a adus niște sandvi-ciuri cu curcan și sucuri și ne-a spus că Barson vorbea cu șeful. Atunci am luat un caiet cu spiră de pe colțul biroului lui Barson și am început să desenez.

Alicia s-a uitat peste umărul meu la cum îl desenam pe Tucker, încrunțat și ridicând degetul mijlociu.

A izbucnit în râs.

— Te pricepi. Poți să-l desenezi și pe Martin?

Cât timp Alicia a sunat-o pe Diane și a pus-o la curent cu toate, l-am desenat pe Martin învârtind clătite și purtând un șorț înflorat. Alicia abia își terminase tura de noapte, dar nu părea că plănuia să plece undeva.

— Îmi pare rău, i-am spus. Cred că ești obosită.

— Șșș, mi-a răspuns.

După încă o jumătate de oră în care l-am așteptat pe Barson și am desenat pe mai bine de douăsprezece pagini din caietul cu spiră, nu am mai putut să stau locului. Am început să mă plimb prin biroul detectivului, care avea o lățime de exact patru pași. M-am gândit la autobuzul care pleca spre Calgary. La cum aș fi putut și eu să mă îmbarc, dacă l-aș fi zărit pe Martin cu un minut mai devreme sau dacă aș fi mers un pic mai repede.

— Și dacă vin să mă ia chiar acum? am spus.

Nu puteam să nu mă întreb. Oriunde mă uitam, vedeam mâini care se întindeau din beznă, ca să mă apuce.

— Și dacă o să mă ducă înapoi acolo și...

— Nu o să te ia nimeni, Daniel! a spus Alicia, care a încercat să mă ia de mână și să mă oprească din a mă tot plimba, dar am respins-o.

— Nu ai de unde să știi asta!

Chiar atunci s-a deschis ușa. M-am îndepărtat brusc, dar era doar Barson, urmat de un alt bărbat. Barson a rămas lângă peretele alb cât celălalt tip i-a ocupat locul de la birou și m-am așezat și eu.

— Daniel, sunt comisarul-șef Harold Warner, s-a prezentat bărbatul. Îmi pare rău că a trebuit să aștepti.

— Nu-i nicio problemă, am răspuns cu o voce tremurată.

— După cum poți să-ți imaginezi cu siguranță, s-au întâmplat multe de când detectivul Barson mi-a adus la cunoștință situația ta, dar, dacă ești pregătit, fratele tău așteaptă la telefon.

M-am simțit de parcă aș fi lovit pământul după o căzătură de la mare înălțime și aș fi rămas fără aer.

— Poftim?

— În ultima jumătate de oră, am stat de vorbă la telefon cu cei de la Departamentul de poliție din Malibu, care mi-au confirmat povestea ta, a spus el. Ei m-au pus în legătură cu Patrick McConnell. Este fratele tău vitreg, nu-i așa?

Am dat aprobator din cap.

— Ei bine, acum este la telefon, a spus Warner. Vrei să vorbești cu el?

— O, Daniel, a șoptit Alicia.

Gâtul îmi era prea uscat ca să vorbesc, dar amândoi mă fixau cu privirea, așa că am dat din nou din cap. Warner mi-a spus ceva când a ridicat receptorul de pe biroul lui Barson și a apăsă o tastă, dar nu auzeam decât sângele care-mi vuia în urechi și mintea care repeta *Patrick, Patrick, Patrick*. Îmi aminteam doar frânturi din trecut – și, chiar și puse cap la cap, îmi arătau doar cât de multe nu-mi aduceam aminte –, dar majoritatea aveau legătură cu fratele meu mai mare. Cu Patrick, care mă învăța cum să țin o bătă de baseball, care mă ajuta cu tema la matematică și mă lăsa să stau treaz până târziu și să mă uit la filme de groază când părinții noștri erau plecați seara în oraș.

Warner mi-a dat receptorul, dar l-am scăpat imediat. Alicia l-a prins pentru mine și m-a strâns ușor de umăr.

— Este în regulă, a spus ea.

Am dat din cap și am dus receptorul la ureche.

— Danny? s-a auzit o voce. Danny, tu ești?

— Patrick? m-am înecat.

Alicia s-a ridicat și i-a făcut semn lui Barson. Deși reticent, acesta a urmat-o afară din birou, iar Warner a ieșit după ei, lăsându-mă singur.

— Ești...

Patrick a ezitat o clipă.

— Chiar ești fratele meu?

Am dat din cap, chiar dacă nu putea să mă vadă.

— Eu sunt, Patrick.

— Mi-au spus că ești în *Vancouver*?

— M-au adus aici, am spus. Am fost cu ei multă vreme, d-dar am scăpat...

— O, Dumnezeu! a exclamat Patrick, care a început să plângă. Chiar ești tu.

Am început și eu să plâng.

— Vreau să vin acasă.

— Nu-ți face griji! a spus el. Venim să te luăm!

A doua zi, Alicia m-a dus înapoi cu mașina la secția de poliție. Frații mei vitregi, Patrick și Alexis, copiii mamei din prima căsătorie, se urcaseră într-un avion în acea dimineață și veneau să mă ia. Cel puțin așa spunea toată lumea. Eu știam că, de fapt, veneau să mă vadă. Să vadă dacă într-adevăr eram cine spuneam că eram, și nu vreun escroc sociopat care se dădea drept fratele lor. Era singurul motiv pentru care veneau ei, și nu mama; pentru că, într-un fel, se temeau că eram un impostor.

Mă durea, dar nici nu prea puteam să-i învinovățesc. Probabil că nici eu nu m-aș fi crezut.

În drum spre secția de poliție, mi-am ros unghiile.

— Ai emoții? m-a întrebat Alicia.

Am încuviințat.

— Totul va fi bine, Daniel! a spus ea. Va fi minunat!

Cu degetul mare, mi-am masat dosul mâinii și am aprobat dând din cap.

— Da.

Polițistul Warner ne aștepta când am sosit. Acesta ne-a condus pe mine și pe Alicia într-o cameră de interogatoriu, aceeași în care mă aduseseră în noaptea în care mă luaseră de pe stradă. Părea mai mică și mai mizerabilă decât îmi aminteam. Brusc, am văzut totul foarte limpede, de la petele de cafea de pe covor, la vopseaua sărită din jurul tocului ușii. *Aici o să-i revăd pe Patrick și pe Alexis*, m-am gândit. Înconjurat de bucățile astea de vopsea și de pete.

M-am uitat în jos la hainele mele, luate dintr-un teanc de lucruri la mâna a doua pe care cei de la Short Term 8 le păstrau într-un dulap. Am tras de mânecile un pic prea scurte ale puloverului. Ce aveau să creadă văzându-mă așa? Stropul de panică pe care-l simțisem toată ziua s-a transformat într-un șuvoi constant care-mi umplea golul obișnuit din piept.

Ușa s-a deschis și am tresărit, însă era doar Warner.

— Tocmai au sunat, a spus el. Sunt în taxi. Ar trebui să ajungă în aproximativ zece minute.

Am început să măsoar camera cu pasul. Încăperea asta era mai mare decât biroul lui Barson; avea o lățime de aproape șase pași. I-am numărat de mai multe ori cât m-am plimbat dinspre un perete spre celălalt. Când eram copil, am văzut la zoo o ti-groaică făcând același lucru într-o cușcă: se plimba încolo și înapoi prin fața geamului, iar pericolul părea că i se ascunsese în mușchii care i se mișcau pe sub blană. M-am întrebat dacă făcea asta pentru că și ei îi era frică.

— Daniel, a spus Alicia cu duioșie. Cum te mai simți? Vrei să îți aduc ceva?

— Nu pot s-o fac, am răspuns. Nu pot s-o fac, Alicia! Trebuie să plec de aici!

— Hei, va fi bine, mi-a spus cu cea mai liniștitoare voce. Ți promit!

— Nu poți! m-am răstit la ea. Nu știi că o să fie bine. Nu știi nimic!

Apoi, ușa s-a deschis și lumea a început să se miște foarte lent.

Warner a intrat primul. În spatele lui, am reușit să văd doar o parte a unei siluete, imaginea unui păr șaten, frumos pieptănat. Apoi, a apărut din spatele lui Warner și l-am văzut bine. Avea umerii mai lați decât îmi aduceam aminte, dar era mai tras la față. Era înalt, chipeș și bine făcut, cu excepția nasului patrician ascuțit. Purta un costum gri impecabil, la care nu mă așteptasem. Presupun că nu eram singurul care se schimbase în ultimii șase ani.

În spatele lui, ținându-l de mână, era Alexis, la fel de firavă pe cât era Patrick de solid: blondă și delicată, o ființă gingașă. Patrick fusese mereu ca un zeu pentru mine – mareț – și încă era așa, dar Alexis părea să se fi micșorat.

Cei doi au rămas chiar în ușă, cercetându-mă cu atenție. I-am fixat cu privirea la rândul meu. Articulațiile, nervii și vasele de sânge erau gata, gata să cedeze în orice moment. O vreme, Alexis și Patrick s-au privit cu subînțeleș și au făcut schimb de impresii, apoi s-au uitat din nou la mine.

Patrick a fost primul care s-a mișcat, făcând un mic pas în direcția mea.

— Dumnezeule, a șoptit el. Chiar tu ești, nu-i așa?

Mut, am dat aprobator din cap.

El a expirat prelung, pe urmă s-a grăbit spre mine și m-a îmbrățișat strâns, umplându-mi nările cu mirosul de lână scumpă și aftershave. Umerii i-au tremurat când a râs sau a plâns sau ambele. Mă credea, iar eu m-am simțit din nou ca un băiețel în brațele lui.